

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudců Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: V. H., nar. X, bytem P.,
zastoupen: Mgr. M. K., zmocněncem se sídlem P.,
proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3,
Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. MV – 130397/SO-2015,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 7. 2015, č. j. OAM-1271-12/ZR-2015. Tímto rozhodnutím ministerstvo vnitra (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) rozhodlo o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu v České republice. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl zamítavě žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalobce napadenému rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančnímu vytýká, že správní orgány neposoudily jeho věc objektivně, správně a v souladu s platnými právními předpisy. Nezkoumal přiměřenost důvodů zrušení trvalého pobytu a dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

2. Jak v podané žalobě uvedl, v České republice žije podstatnou část života, od roku 2007 má uděleno povolení k trvalému pobytu. Vytvořil si zde společenské a kulturní zázemí, v České republice žije jeho sestra, žalobce sdílí společnou domácnost s občankou Evropské unie. Žalobce zde má i závazky vůči orgánům správy daní a sociálního a důchodového zabezpečení.

3. Ministerstvo vnitra zahájilo proti žalobci řízení na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. 5. 2015, sp. zn. 9 T 3/2015. V případě žalobce správní orgán zjistil dva evidované trestné činy ohrožení pod vlivem návykové látky, dospěl pak k závěru, že žalobce naplnil podmínky § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). S tímto závěrem žalobce nesouhlasí, svým jednáním nenarušil veřejný pořádek ani práva či svobody druhých. Nikoho neohrozil na životě ani nezpůsobil škodu.

4. Správní orgán nepřihlédl k vytvořeným vztahům žalobce na území České republiky, nehodnotil dopad rozhodnutí do soukromého a osobního života žalobce a nevzal v úvahu ani to, že žalobci měl být trest prominut na základě amnestie prezidenta republiky. Nad to se na žalobce po vykonání trestu bude hledět jako na osobu, která se osvědčila a trest nebude dále evidován v rejstříku trestů. Za nevěrohodné žalobce označil tvrzení správního orgánu, že žalobce je společníkem neaktivních společností, tento závěr je podle žalobce nevěrohodný a formalistický. Žalobce posléze vytkl prvoinstančnímu rozhodnutí, že v jeho důsledku ztratí vše, co vybudoval uplynulé desetiletí.

5. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Žalobce byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 2 a to trestním příkazem ze dne 25. 10. 2013, sp. zn. 1T 188/2013, za skutek spočívající v tom, že v důsledku opilosti nezvládl řízení a narazil v křižovatce do jiného vozidla, svým jednáním způsobil škodu 326 900,- Kč a zranění poškozené, která utrpěla pohmoždění hlavy a podvrtnutí krční páteře. Námitka žalobce, že svým činem nezpůsobil škodu ani nikoho neohrozil na životě není pravdivá. Za nedůvodnou žalovaný označil i namítané opomenutí amnestie prezidenta republiky s tím, že rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii č. 1/2013 se vztahovalo na odsouzení uložená před 1. 1. 2013, žalobce však trestný čin spáchal dne 25. 10. 2013. Otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce byla dostatečně přezkoumána.

6. K prokázání žalobních tvrzení žalovaný předložil potvrzení o zaměstnání ze dne 8. 11. harmonogramem výkonu trestu OPP a prohlášení družky žalobce, jelikož však těmto důkazním návrhům nepředcházela žalobní tvrzení a listiny byly předloženy až v řízení o žalobě, nelze k nim přihlížet.

7. Soud vzal z obsahu správního spisu za prokázané, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. 10. 2013, sp. zn. TX, uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 27. 4. 2013 kolem 16:55 hod. v ulici Vrážská v Praze 5 řídil motorové vozidlo tov. značky Ford Tranzit, v době, kdy jeho krev obsahovala nejméně 1,70 g/kg alkoholu, v důsledku opilosti nezvládl řízení a v křižovatce s ulicí Přestínská narazil do před ním jedoucího motorového vozidla tov. značky Peugeot, které bylo odhozeno na

dopravní značku – zastávka autobusu. Na vozidle Peugeot tím způsobil škodu 162 400,-Kč na vozidle Ford Tranzit 159 900,-Kč, na dopravní značce škodu 4 600,-Kč. Řidička vozidla Peugeot utrpěla pohmoždění hlavy a podvrtnutí krční páteře s minimálním omezením a dobou léčby.

8. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. 3. 2015, sp. zn. TY, byl žalobce uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 27. 12. 2014 v 04:15 hodin v Praze 10 u křižovatky ulic Náměstí Přátelství a Bratislavská, po předchozím požití alkoholických nápojů, řídil osobní motorové vozidlo tov.zn. Škoda Felicia, tohoto činu se dopustil ačkoli byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. 10. 2013, sp. zn. TX odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

9. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky oznámilo žalobci dne 23. 4. 2015 zahájení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu narušování veřejného pořádku závažným způsobem, kterého se žalobce dopustil opakovaným protiprávním jednáním.

10. Podle výpisu z veřejného rejstříku byl žalobce společníkem dvou obchodních společností HETSI s.r.o. a MARNEA I v.o.s.

11. Prvoinstančním rozhodnutím, bylo podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobce, neboť bylo zjištěno, že se opakovaně dopustil narušení veřejného pořádku. K osobě žalobce bylo zjištěno, že mu po pěti letech nepřetržitého pobytu na území České republiky bylo vydáno povolení k trvalému pobytu, žalobce nemá na území republiky legálně žijící rodinné příslušníky, vydáním rozhodnutí nebude nepřiměřeně zasaženo do práv žalobce.

12. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, v něm namítl, že v době kdy trestný čin spáchal, se na jeho jednání vztahovala amnestie prezidenta republiky. Jeho jednání vykazuje sice znaky trestného činu, ale nedošlo k žádné škodě a ani nebyl narušen veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých. Uvedl, že žije ve společné domácnosti s občankou Evropské Unie a na území České republiky má sestru. Žalobce navrhl, aby žalovaný zrušil napadené prvoinstanční rozhodnutí, neboť bylo vydáno v rozporu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem a posouzení trestní zachovalosti je v rozporu i s dalšími právními předpisy, zvláště zasahuje podstatným způsobem do soukromého a rodinného života žalobce.

13. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl podané odvolání a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdil. Žádnou ze vznesených odvolacích námitek neoznačil za důvodnou.

14. Jak se podává z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyšel žalovaný ze zjištění, že rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., se vztahovala na odsouzení uložená před 1. 1. 2013, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. TX byl vydán 25. 10. 2013, na toto odsouzení se amnestie nevztahuje; i kdyby tomu tak bylo, žalovaný s odkazem na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, dospěl k závěru, že v řízení o povolení k trvalému pobytu je nutno posuzovat závažnost hrozby, jakou cizinec pro veřejný pořádek České republiky představuje a je proto relevantní zda a pro jaké jednání byl v minulosti odsouzen, bez ohledu na to, zda toto odsouzení již bylo zahlazeno.

15. Co se týče intenzity zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, žalovaný zohlednil, že žalobce žije na území České republiky od roku 2000, s ohledem na povahu jím páchané trestné činnosti integraci žalobce označil za nikoli ideální. Žalovaný připustil, že žalobce si za dlouhou dobu pobytu vytvořil na území České republiky většinu soukromých vazeb, avšak údaje o jeho rodinných poměrech nebylo možno ověřit, respektive, dle cizineckého informačního systému jsou držiteli pobytového oprávnění na území republiky dva bratři žalobce, nikoli sestra, a občanka Evropské unie, s níž žalobce údajně sdílí společnou domácnost, nebyla nijak konkretizována. Žalovaný dále konstatoval, že obě obchodní společnosti, jichž je žalobce účasten nezveřejnily dosud ani jednu účetní závěrku, ani nemají internetové stránky a je otázkou, zda jde o aktivní společnosti, sám žalobce nemá živnostenské oprávnění, není vlastníkem žádné nemovitosti a nebyly zjištěny žádné relevantní ekonomické vazby žalobce v České republice.

16. Žalovaný zvážil skutečnost, že žalobce přesídlil na území České republiky ve věku 21 let, zná jazyk i realie své vlasti a návrat by pro něj nepředstavoval neřešitelný problém, pochází z města L. ležícího na Zakarpatské Ukrajině, v bezpečné oblasti.

17. Žalovaný vzal v úvahu, že žalobce řídil motorové vozidlo dne 27. 4. 2013, v důsledku opilosti nezvládl řízení, střetl se s jiným vozidlem a způsobil majetkovou škodu v souhrnné výši 326 900,- Kč a zranění řidičky druhého vozidla. Dne 27. 12. 2014 opět řídil opilý, a to v době podmíněného upuštění od výkonu trestu zákazu řízení motorových vozidel. V osobě žalobce žalovaný spatřuje závažné nebezpečí pro veřejný pořádek a to vzhledem k opakování trestné činnosti, tato skutečnost odůvodňuje i zásah do soukromého a rodinného života žalobce, k němuž v důsledku vydaného rozhodnutí dojde.

18. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

19. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí, Ministerstvo *platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*

20. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. 10. 2013, č. j. TX uznán vinným přetčením ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 27. 4. 2013 kolem 16:55 hod. v ulici Vrážská v Praze 5 řídil motorové vozidlo tov. značky Ford Tranzit, v době, kdy jeho krev obsahovala nejméně 1,70 g/kg alkoholu, v důsledku opilosti nezvládl řízení a v křižovatce s ulicí Přestínská narazil do před ním

jedoucího motorového vozidla tov. značky Peugeot, které bylo odhozeno na dopravní značku – zastávka a autobusu. Na vozidle Peugeot tím způsobil škodu 162 400,-Kč na vozidle Ford Tranzit 159 900,-Kč, na dopravní značce škodu 4 600,-Kč. Řidička vozidla Peugeot utrpěla pohmoždění hlavy a podvrtnutí krční páteře s minimálním omezením a dobou léčby. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. 3. 2015, sp. zn. TY, byl uznán vinným přčinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 27. 12. 2014 v 04:15 hodin v Praze 10 u křižovatky ulic Náměstí Přátelství a Bratislavská, po předchozím požití alkoholických nápojů, řídil osobní motorové vozidlo tov.zn. Škoda Felicia, tohoto činu se dopustil ačkoli byl shora uvedeným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. 10. 2013, sp. zn. TX odsouzen pro přčin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

21. Soud neshledal žalobcem uplatněné žalobní námitky za důvodné.

22. V Čl. IV. Amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 se stanoví:

(1) Promíjím podmíněně odložené tresty odnětí svobody pravomocně uložené před 1. lednem 2013 osobám, které

a) dosáhly či v roce 2013 dosáhnou věk 70 let,

b) osobám, kterým byl trest uložen ve výměře nepřevyšující dva roky.

(2) Promíjím nevykonané tresty obecně prospěšných prací nebo jejich zbytky a nevykonané tresty domácího vězení nebo jejich zbytky, pokud byly tyto tresty pravomocně uloženy před 1. lednem 2013.

(3) Na osoby, kterým se promíjí trest podle odst. 1 a 2, se hledí, jako by odsouzeny nebyly.

23. Z citovaného rozhodnutí prezidenta republiky je zřejmé, že prominutí nevykonaných podmíněně odložených trestů odnětí svobody, případně nevykonaných trestů nebo jejich částí obecně prospěšných prací a domácího vězení spojených se zahrazením odsouzení se týká výlučně jen trestů uložených před 1. 1. 2013. Žalobce byl odsouzen 25. 10. 2013 a 3. 3. 2015, amnestie prezidenta republiky se na něj nevztahuje, trest mu prominut být neměl a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu správné, byť se nadbytečně zabývá tím, že i v případě zahrazení odsouzení by odsouzení žalobce za trestný čin muselo být vzato v potaz.

24. Správné jsou rovněž závěry žalovaného, pokud jde o interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu „narušení veřejného pořádku“. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 – 68), samotné odsouzení za trestný čin ještě nemusí znamenat narušení veřejného pořádku. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006-64: „Při posuzování toho, zda určité jednání cizince žádajícího o povolení k trvalému pobytu může „závažným způsobem narušit veřejný pořádek“ ve smyslu § 87b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (zde uzavření fingo vaného manželství), je třeba souběžně zvažovat jednak vztah dotčené normy veřejného pořádku k zájmům chráněným tímto předpisem a jednak intenzitu tohoto porušení“.

25. Pokud správní orgán zvažuje, zda posuzované jednání může „závažným způsobem narušit veřejný pořádek“, je potřeba souběžně zvážít, jednak do jaké míry je toto jednání

obecně závažné ve smyslu společenské nebezpečnosti a jednak do jaké míry narušuje právé zájmy chráněné zákonem o pobytu cizinců, tedy fungování takového režimu pobytu vstupu cizinců na české území a jejich pobytu zde, který bude jak v souladu se zájmy České republiky jako celku, tak bude respektovat lidská práva těchto cizinců.

26. Trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku patří mezi obecně ohrožující trestné činy s velkým potenciálem vyvolání nebezpečných stavů a situací ohrožujících lidi na životě a zdraví a vydávající jejich majetek v nebezpečí rozsáhlých škod. Z tohoto hlediska má nejbližší k trestným činům obecného ohrožení podle § 272 a obecného ohrožení z nedbalosti podle § 273. S nimi má společné také to, že je páčán jednáními, která jsou co do své podstaty obecně nebezpečná. Spočívají totiž ve výkonu činností, při nichž může být ohrožen život nebo zdraví lidí anebo způsobena značná škoda na majetku. Tím, co je specifické pro trestný čin podle § 274, je to, že k výkonu takových činností dochází při páčání tohoto trestného činu pod vlivem návykových látek. Ustanovení § 274 fakticky zakazuje vykonávat takovéto činnosti ve stavu vylučujícím způsobilost k jejich výkonu přivoleným užitím návykových látek a trestněprávně sankcionuje porušení tohoto zákazu, tedy výkon takových činností pod vlivem návykových látek. Předmětem ochrany ustanovení § 274 je jak život a zdraví lidí, tak cizí majetek. Postačí přitom, když jednáním pachatele pořiditelným pod znaky trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dojde k ohrožení jedné z těchto hodnot.

27. Ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí nadbytečně poukázal na statistiky zveřejňované BESIPem, aniž by tento zdroj konkretizoval, lze přisvědčit jeho argumentaci, že charakter trestné činnosti, které se žalobce dopustil je natolik závažný, že naplňuje pojem „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“. Správný je rovněž závěr žalovaného, že závažnost narušení je zvyšována opakováním tohoto jednání přes předchozí odsouzení. Intenzita narušení zájmů chráněných zákonem - života a zdraví lidí, i cizího majetku, je zvyšována okolnostmi prvního trestného činu, kdy byla na cizím majetku způsobena větší škoda, a došlo ke zranění další osoby.

28. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75; srov. rovněž rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 22 A 33/2010-35; či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006-89). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959).

29. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: „(1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39).*

30. Jak vidno žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal se všemi uvedenými kritérii. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, pokud jde povahu a závažnost trestných činů, jichž se žalobce dopustil. Jak je shora uvedeno, jde o trestnou činnost ohrožující život zdraví a majetek, s potenciálem vyvolání nebezpečných situací a značných škod, žalobce se protiprávního jednání dopustil opakovaně, v prvním případě zavinil nemalou hmotnou škodu a cizí zranění, ve druhém případě k takovému následku nedošlo, nicméně žalobce od jeho spáchání neodvrátilo ani předchozí podmíněného odsouzení.

31. Od spáchání trestného činu a následného odsouzení do doby zahájení řízení Ministerstvem vnitra a vydání rozhodnutí uplynula krátká doba, řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na odsouzení žalobce bezprostředně navazovalo.

32. Žalovaný správně zjistil dobu, po kterou se žalobce na území České republiky zdržuje, je zřejmé, že si od svých 21 let vybudoval v České republice zázemí; charakter a míru intenzity vazeb na Českou republiku posoudil na základě kusých informací k osobě žalobce. Žalovaný dovodil, že žalobce je zapsán jako společník ve dvou obchodních společnostech, u nich se však nepodařilo zjistit aktivitu. Sestra, o níž se žalobce zmiňuje, nebyla ztotožněna, bylo však zjištěno, že pobytovým oprávněním disponují dva bratři žalobce, o nich však překvapivě žalobce ničeho neuvádí. Bližší údaje o osobě, s níž sdílí společnou domácnost a která je občankou Evropské unie, žalobce neuvedl ani v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, ani v žalobě, absenci skutkových tvrzení se pokusil nahradit předložením jejího čestného prohlášení. O délce trvání tohoto vztahu, případně péči o nezaopatřené děti se žalobce nezmiňuje. Rovněž pokud jde o jeho ekonomický život, zůstala zjištění žalovaného omezena na informace dostupné z veřejných rejstříků, z nichž vyplývá, že žalobce v České republice nevlastní nemovitosti, nezískal živnostenské oprávnění, je společníkem dvou obchodních společností, o jejichž skutečném fungování nelze dohledat konkrétní informace.

33. Řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno z úřední povinnosti, v takovém případě správní orgán stíhá povinnost vyplývající ze zásady vyšetřovací, *zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena* (§ 50 odst. 3 správního řádu).

34. Zákonem uložené povinnosti žalovaný dostál, z veřejně dostupných zdrojů si k osobě žalobce vyžádal relevantní informace, které správným způsobem posoudil. Ve světle jeho zjištění obстоjí závěr, že trvalý pobyt žalobce na území České republiky lze zrušit, aniž by do sféry soukromého a rodinného života žalobce bylo zasaženo nepřiměřeným způsobem.

35. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo (§ 60 odst. 4 s. ř. s.), žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 10. května 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

